

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 K 025404 19 Kž
Sarajevo, 22.03.2019. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Slavka Marića kao predsjednika vijeća, Dragana Čorlije i Emira Neradina kao članova vijeća, uz učešće Živane Roić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Z. S., zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi tužioca Kantonalnog tužilaštva u Sarajevu protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 025404 17 K od 30.11.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 22.03.2019. godine u prisustvu tužiteljice Federalnog tužilaštva Sarajevo N. M., optuženog Z. S. i njegove braniteljice D. D., advokatice iz S., donio je

P R E S U D U

Žalba tužioca Kantonalnog tužilaštva u Sarajevu odbija se kao neosnovana i presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 025404 17 K od 30.11.2018. godine, potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 025404 17 K od 30.11.2018. godine, optuženi Z. S. (u daljem tekstu: optuženi), oglašen je krivim zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), za koje mu je, izrečena uslovna osuda tako što mu je sud uz primjenu članova 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka b) KZ FBiH utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i istovremeno odredio da se ista neće izvršiti ukoliko optuženi za vrijeme od 3 (tri) godine ne učini novo krivično djelo. Na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) optuženi je obavezan da oštećenoj Federaciji Bosne i Hercegovine na ime postavljenog imovinsko pravnog zahtjeva isplati iznos od 65.723,31 KM u korist Budžeta FBiH u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, dok je na osnovu odredbe člana 202. stav 4. ZKP FBiH optuženi oslobođen dužnosti naknade troškova krivičnog postupka tako da isti troškovi padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio tužilac Kantonalnog tužilaštva Sarajevo (u daljem tekstu: tužilac) zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači tako da se umjesto uslovne osude optuženom izrekne kazna zatvora.

Braniteljica optuženog je dala odgovor na žalbu tužioca u kojem odgovoru je predložila da Vrhovni sud FBiH žalbu Kantonalnog tužilaštva odbije kao neosnovanu i potvrdi pobijanu presudu u cijelosti.

Tužiteljica Federalnog tužilaštva u podnesku broj T09 KTKŽ 0043112 19 2 od 20.02.2019. godine je predložila da se žalba Kantonalnog tužilaštva Sarajevo uvaži, pobijana presuda preinači tako da se optuženom umjesto uslovne osude izrekne kazna zatvora na način kao što je to predloženo u žalbi Kantonalnog tužilaštva Sarajevo.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u smislu člana 319. ZKP FBiH, tužiteljica Federalnog tužilaštva je izjavila da ostaje kod osnova, navoda i prijedloga iz žalbe tužioca Kantonalnog tužilaštva Sarajevo, koje je na sjednici vijeća izložila, te kod citiranog podneska Federalnog tužilaštva od 20.02.2019. godine.

Braniteljica optuženog je ostala kod navoda i prijedloga iz datog odgovora na žalbu, dok je optuženi izjavio da prihvata sve navode i prijedloge braniteljice.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, tužilac u žalbi navodi da je sud precijenio olakšavajuće okolnosti i da je dao prevelik značaj činjenici da se radi o licu sa visokim stepenom invaliditeta oboljeloj od PTSP, dok otežavajuće okolnosti koje se odnose na brojnost radnji, kontinuitet, upornost i visinu pribavljenog iznosa imovinske koristi uopšte nisu cijenjene kao otežavajuće okolnosti, iako je po stavu tužioca prvostepeni sud trebao cijeniti kao otežavajuće okolnosti na strani optuženog dužinu činjenja krivičnog djela, upornost optuženog, zatim visinu pribavljene imovinske koristi, te da optuženi nije iskazao spremnost za vraćanje navedene protivzakonito stečene imovinske koristi. Na kraju žalbe tužilac iznosi stav da se izricanjem uslovne osude neće postići svrha kažnjavanja ni na planu opšte a niti specijalne prevencije.

Po ocjeni ovog suda ovi žalbeni navodi tužioca ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud prilikom izbora krivične sankcije optuženom, kao olakšavajuće okolnosti cijenio da optuženi ranije nije osuđivan, zatim da se radi o invalidnom licu sa gotovo najvećim stepenom invalidnosti od 95% oboljelom od PTSP-a prema nalazu vještaka neuropsihijatra dr. A. K., pri čemu je optuženi zbog utvrđenog stepena invalidnosti i korisnik prava na tuđu pomoć. Opravdano prvostepeni sud naprijed navedene olakšavajuće okolnosti u njihovoj sveukupnosti i međusobnoj povezanosti vrednuje i kvalifikuje kao osobito olakšavajuće okolnosti i na osnovu takvog svog utvrđenja nalazi oslonac da prilikom izbora krivičnopravne sankcije primjeni relevantne odredbe ZKP FBiH o ublažavanju kazne ispod posebnog zakonskog minimuma (propisani minimum u konkretnom slučaju iznosi 3 (tri) godine), te optuženom

konačno utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, uz istovremeno određivanje da se izrečena kazna zatvora neće izvršiti ukoliko optuženi u roku provjeravanja od 3 (tri) godine ne učini novo krivično djelo. Nasuprot stavu tužioca, prvostepeni sud je (što proizilazi iz obrazloženja u prvom pasusu na 33. strani presude) cijenio težinu učinjenog krivičnog djela, činjenicu da se radi o većem iznosu novca koji je optuženi prisvojio, zatim da prisvojeni novac nije vratio, kao i stepen krivične odgovornosti optuženog. Isto tako ovaj sud se tokom sjednice vijeća kojoj je prisustvovao optuženi Z. S. neposredno uvjerio u njegovo teško zdravstveno stanje.

Međutim, ovaj sud nalazi opravdanim ukazati da je kantonalni tužilac umjesto što je žalbom osporavao postojanje osobito olakšavajućih okolnosti uz istovremeno insistiranje na otežavajućim okolnostima (o kojima je prethodno bilo riječi), propustio da na mnogo efektivniji način izdejstvuje bezuslovno kažnjavanje optuženog. Mogućnost za takvo nešto postojala je kroz dosljednu i pravilnu primjenu odredbi iz člana 62. stav 4. KZ FBiH, kojom odredbom je propisano ograničenje kod izricanja uslovne osude do koga je došlo primjenom odredbi stavova 1., 2. i 3. istog člana. Naime u stavu 4. člana 62. KZ FBiH je predviđeno da se uslovna osuda ne može izreći za krivična djela za koja se ni ublažavanjem kazne ne može izreći kazna zatvora lakša od jedne godine. Kada se ova odredba dovede u vezu sa odredbom člana 51. KZ FBiH (u kome su propisane granice ublažavanja kazne) i to odredbom iz tačke b) stava 1. tog člana koja predviđa da „... ako je za krivično djelo kao najmanja mjera kazne propisana kazna zatvora od 3 (tri) i više godina, kazna se može ublažiti do 1 (jedne) godine zatvora“, onda je sasvim jasno da u predmetnom odlučivanju prvostepenog suda nikako nije moglo doći do izricanja uslovne osude optuženom Z. S. Postupajući na opisani način prvostepeni sud je povrijedio krivični zakon u korist optuženog, ali ta povreda od strane ovog suda nije mogla biti otklonjena u smislu odredbe člana 321. KZ FBiH, jer bi dosljedna primjena člana 62. stav 4. KZ FBiH išla na štetu optuženog Z. S., a tužilac Kantonalnog tužilaštva Sarajevo u svojoj žalbi je u potpunosti ignorisao opisanu povredu KZ FBiH usmjeravajući svoje žalbene prigovore u potpuno drugom pravcu. Ovaj sud je na navedenu povredu ukazao da bi bio izbjegnuto eventualni zaključak (kod stranaka, branioca i nižestepenog suda) da u predmetnom žalbenom postupku ovaj nedostatak u prvostepenoj presudi nije uočen i da se (odbijajući kao neosnovanu žalbu Kantonalnog tužilaštva) ovaj sud saglasio sa opisanom povredom KZ FBiH. Dakle radi se samo o konstatovanju povrede krivičnog zakona u korist optuženog od strane ovog suda koja u datim procesnim okolnostima (bez obzira na njeno postojanje) nije mogla sama po sebi imati uticaja na drugačiju oduku ovog suda.

Iz navedenih razloga je ovaj sud, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu tužioca Kantonalnog tužilaštva u Sarajevu odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Živana Roić,s.r.

Predsjednik vijeća
Slavko Marić,s.r.

